

СРБИ – ПЛАСТЕЛИН ОБЛИКОВАН У ЈУГОСЛОВЕНСКО-ХРВАТСКОЈ РАДЊИ

„СЛАБА СРБИЈА – ЈАКА ЈУГОСЛАВИЈА“

Притисци за „довођење у ред“ српског народа су почели у XVII веку у Аустријском царству. Режим је настојао да уклони сва „штрчања“ српског народа у односу на католичко становништво – православну веру, ћирилично писмо, презимена на „ић“ и јулијански календар. Стварањем Краљевства СХС 1918. у ту заједницу су ушли и Словенци и Хрвати, који су 1945. преко Јосипа Броза Тита, Едварда Кардеља и Владимира Бакарића преузели доминантан утицај у Југославији. Српски политичари у тој држави су представљали само декор, позоришни реквизит, мумије са маргиналним учешћем у доношењу одлука, које се огледало само у аминовању онога што су „равноправнији“ већ одлучили. Бивши поданици хабсбуршке монархије сад су имали одрешене руке и отворене путеве да спроведу у дело оно што Беч до тада није постигао – довођење Срба у ред. Комплетан официрски кадар ваздухопловства НДХ је примљен у РВ ЈНА са неумањеним чиновима. Из Морзеове телеграфије и радио-телеграфије избачена је дотадашња српска ћирилица са 30 знакова за 30 гласова српског језика и замењена је „неутралном“ латинском абecedом са само 26 слова, од којих Q, W, Y и X нису била употребљива за слање отвореног текста. При повлачењу републичких граница сви други су бирали што су желели, а Србији је остало само оно што је претекло. Једино Србија је далековидо подељена на покрајине. Истра није имала мање Италијана него што је Банат имао Румуна; Славонија није имала мање Мађара него што их је имала Бачка; Хрватска је имала више Срба него што су неке републике имале становника, па опет Хрватска није добила покрајине. Иван Стево Крајачић, Хрват, први начелник ОЗНЕ, је рекао да Крајишници „за сада остају Срби, па ћемо једнога дана имати где да их пошаљемо, не можемо дозволити да постоји један посебан народ између Загреба и Сплита“. И почела је смишљена колонизација из „сиромашних крајева“, која је искоришћена за перфидно уклањање Срба из Хрватске и БИХ и њихово пресељење у Војводину. Уклањан је „посебан народ између Загреба и Сплита“! То је својеврсни парадокс, Крајишници су остали Срби захваљујући управо највећим непријатељима - Хрватима а сад видите због чега и како. Колонисти су по предузећима и факултетима и на изборима наговарани да се изјасне као „Црногорци, Крајишници, Војвођани, Југословени“, само не Срби! Чак су наменски измишљани и вицеви попут „били Србин, Црногорац и Босанац“ у којима су брђани приказивани као „дивљаци“ за разлику од Војвођана, питомих равничара. Код „брђана“ је требало створити комплекс да би се определили да буду „Војвођани“ по националности. Када је 70-тих година набављена опрема за замишљену „ТВ Сплит“, хрватска власт је сместа конфисковала уређаје и похапсила људе. Бојали су се да „ТВ Сплит“ не посеје клицу стварања будуће „покрајине Далмације“! Циљ покрајина и није био „национална равноправност“, него далекосежно предвиђање будућих самосталних држава са новим нацијама.

„Војводина“ није природно-географски простор, него политичко-територијална досетка режима са вештачким границама и вештачким идентитетом, којој је додељено да у будућности изнедри, поред црногорске, македонске и босанске, и „крајишку и војвођанску нацију“. Кроз медијски и школски систем народу се дословце "испира мозак", усађује му се да је Војводина нешто што „одувек постоји“, а у Краљевини Југославији никаква Војводина није ни постојала. Настала је после Другог светског рата, и нема никаквих додирних тачака са српским војводством из 19-ог века. Српско Војводство, Војводина Српска, Војводство Србија је постојало само 12 и по година (од 1848. до 1861.), имало је другачије границе и створено је са циљем очувања националног и верског идентитета Срба - православне вере,

српског језика и ћириличног писма. Ово што су комунисти створили заснива се на потпуно обрнутим начелима. Војводина није српска већ је вишенационална, свачија и ничија; ћирилица није показатељ културне разноликости, него српске хегемоније и треба је искоренити, а латиница је писмо толеранције, и она има перспективу. Када бисмо се неком временском машином вратили у нпр. 1930-те и у центру Новог Сада викнули "здрово Војвођани", људи би се чудили, не би знали о чему причамо. Постојао је само фудбалски клуб који је 1910. г. основан као „Српски фудбалски клуб „Војводина““, јер је дотле у Новом Саду постојао само клуб мађарске омладине. Износи се неистина када нпр. неко каже да се "Војводина присајединила Србији 1918. године" што је нетачно, јер таква креација просто није ни постојала после деобе Аустрије и Мађарске и стварања Аустро-Угарске. Србији се посебно присајединио Срем сабором у Руми, а посебно срезови Барање, Бачке и Баната сабором у Новом Саду. Данас се 10% становника Сремских Карловаца национално изјашњава као „Војвођани“. У целој Војводини их има 40.000, што је три пута више него Русина, који јесу нација. Ево једне анегдоте из села Товаришева код Бачке Паланке. Непосредно након завршетка Другог светског рата пустили су преко радија партизанску песму са текстом "Млада Војвођанка бомбе бацала", и стара бака слуша песму те упита унуку: "А шта је то „војвођанка“, је л' нека нова врста оружја?". А у питању су староседеоци са презименом на „ев“, без оног „ић“. **Бака је била далековида!** „Војвођанка“ и јесте оружје, али за дробљење српског националног корпуса и стварање нове нације. Код чувеног Спенса (спортско пословни центар Нови Сад) налазио се ресторан на којем је писало "војвођанска **национална** кухиња". Овде су гости са порцијама јела неприметно гутали и навикавали се на „војвођанску нацију“.

Док је Војводина била „Аутономна Покрајина Војводина“, друга покрајина у Србији је прво носила назив „Аутономна Косовско-Метохијска Област – АКМО, а касније ју је југословенско-хрватска кухиња преименовала у „Аутономна Покрајина Косово“. Подмукло је избачена „издајничка“ реч „Метохија“ јер им квари рачун, разголићује чињеницу да „метохија“ значи земља метоха, **манастирских имања** која су припадала манастирима СПЦ! Избацивањем речи „Метохија“ уклоњена је препрека расрбљавању овог простора. Када је 1971. створено Председништво СФРЈ путем амандмана на Устав СФРЈ из 1963, имало је 23 члана, из сваке републике по 3 и из покрајина по 2, рачунајући и самог Тита. Од 1974 до 1988 имало је 9 чланова – по једног из сваке републике **и покрајине**, и председник Председништа СКЈ. Од 1988 имало је 8 чланова, по једног из сваке републике и обе покрајине. Дакле, Уставом из 1974. покрајине су постале **конститутивни елемент Федерације**, и добиле су исту тежину одлучивања као и републике, чиме је обезбеђено да покрајине могу да **надгласају** сопствену републику Србију! Шта више, Србија је постала **талац сопствених покрајина**, јер није могла да донесе свој Устав без сагласности обеју покрајина, а покрајине су своје Уставе доносиле не обазирајући се на став Србије! **Овде се најогољеније видело зашто је једино Србија имала покрајине, и зашто је „ТВ Сплит“ сасечена у корену!**

Године 1966. потпредседник Републике Александар Ранковић је смењен са свих функција у партији и држави са образложењем да је „прислушкивао и шпијунирао Тита“. Ранковић, који је Титу био кум на венчању са Јованком 1952, који је био ропски одан Титу, јео му из руке! Нико у земљи то није веровао, није ни сам Тито, али је наставио да „игра игру“ по музици југословенско-хрватске кухиње, у којој су се довршавали рецепти за велике промене у конфедерализацији Југославије (за прву фазу!), а Ранковић је био сматран за главну препреку за остварење тог циља. Шиптари на Космету су живнули. Добили су универзитет, који је више школовао шиптарски иредентизам него „стручњаке“. Стари Шиптари, који се још сећају положаја и највећег сиромаштва Шиптара у Турској, Краљевини Србији и Југославији, су били свесни напретка у свом положају, и нису следили млађе генерације, које су

школовањем научиле једино да је Лењин „рекао један народ – једна држава“ и да је Енвер Хоџа рекао... Почело је штанцовање Шиптарâ „стручњакâ“. Србин је на Космету могао бити руководиоца само док први Шиптар не стекне универзитетску диплому, а после, зна се – национална равноправност! Већ почето тихо иселјавање Срба са Космета добило је на приметном убрзању. Сад су Срби постали обесправљени, сметња, терет, препрека „националној равноправности“. Новембра 1968. Шиптари су масовно изашли на улице и протестовали због „лоших услова у студентској мензи“. Један Шиптар студент је у мензи демонстративно бацио тацну са оброком, што је био договорени знак, и почело је хорско скандирање „куштет“ („услови“!), на улици су зачас створене велике колоне, у којима су без увијања извикивани и **стварни захтеви за републиком!** Рачунали су да републике имају право на оцепљење, па би стицањем тог статуса њима био отворен даљи пут за оцепљење. Тито је после угушења демонстрација дао изјаву из које се видело да он не познаје стварне прилике међу шиптарским студентима и свима који су прошли кроз њихов „школски систем“. Тита су демонстрације затекле у Јајцу где је био на прослави годишњице АВНОЈ-а. Обавестили су га о демонстрацијама, али му нису рекли за њихове праве размере и прећутали су му две пароле – „Хоћемо нови Устав“ и „Косово република“! Речено му је да су демонстрације биле углавном економског карактера, да студенти траже боље услове на Универзитету и бољу храну у студентској мензи. Прећутали су му да су демонстрације биле не само у Приштини, него организовано и у Гњилану, Урошевцу, Пећи, Косовској Митровици, Призрену и Подујеву, где није било виших школа и факултета. Титу је најлакше било да кривицу свали на „прикривене ранковићевце“ који „не схватају суштину нашег развоја самоуправљања“.



Приштина, студентске демонстрације 1968.



Тито , Фадиљ Хоџа, Махмут Бакали, Цавид Нимани

У Војној академији у Београду пропис је био да ако неко на семестру има три слабе оцене, аутоматски, без покретања посебног поступка, удаљује се са школовања. Године 1966. Шиптар Беита Цемаил је имао по 9 слабих оцена, и никако да га избаце. Кад би му неко због тога пребадио, он је прелазео у напад: „Ви то мени зато што сам Шиптар“! И критичари су се ућутали. Шушкање осталих питомаца је допрло до начелника XXI класе потпуковника Миће Мраовића, који је постројио целу класу и отворено рекао: „Сви ви можете да паднете, **али он као једини Шиптар мора бити официр**“! У ЈНА је почело да се отворено говори да „ми немамо ни једног Шиптара генерала“, и почело је штанцовање: Навали, народе, ко још није постао генерал?

Године 1971. букнуло је „хрватско прољеће“, МАСПОК, масовни шовинистички и сецесионистички покрет на чијем челу су били Мика Трипало, члан Извршног бироа Председништва СКЈ и Савка Дапчевић-Кучар, председница СК Хрватске. Радило се о бујању хрватског национализма и отвореног опредељења за осамостаљење Хрватске и напуштање Југославије. Хрватски студенти су отворено тражили да за место у Студенском дому Хрвати по аутоматизму добијају 5 поена више већ самим тим што су Хрвати. На јавним скуповима истицане су пароле „Суверена држава је право хрватског и осталих народа СФРЈ“, „Живио друг Тито“, „Савка и Трипало – неимари нашег времена“, „Савка и Трипало, ми смо са вама“! „Промјене – израз интереса радничке класе СФРЈ“! „Трипалова дјела – путоказ омладини“! „Са ријечи на дјела“! „Живио Трипало, живила Савка“! Савка је на јавним скуповима подстицала сепаратистичка опредељења хвалећи „позитивни национални занос који влада Хрватском“. Почетна питања са којима је МАСПОК почео свој напад на Југославију су била:

- Расподела националног дохотка оствареног у туристичкој привреди Хрватске и сума новца коју Хрватска издваја за Фонд за неразвијене републике и покрајине у СФРЈ;

- хрватски језик као службени језик у Хрватској. Дотле се звао хрватско-српски.

Охрабрен масовном подршком у Хрватској, покрет је истакао и следеће захтеве:

- хрватска банка са посебном монетом;

- хрватска армија, у којој ће хрватски регрути служити само у Хрватској;

- место у Уједињеним нацијама;

- увођење хрватског језика.

Све то је показивало жељу за независношћу, односно за распадом Југославије. Матица хрватска и Хрватски тједник су отишли толико далеко да су јавно објавили и Устав нове хрватске државе. Подршку МАСПОК-у је пружио и Загребачки универзитет чији студенти су били најгласнији у тој подршци. Овој политици у Хрватској супротставили су се Руди Супек и Милан Кангрга из филозофског часописа „Праxis“. Од хрватских политичара јавно се супротстављао једино Милош Жанко, кога су маспоковци називали „унитариста“. Он је јануара 1970. на X пленуму СКХ оптужио Дапчевићеву, Трипала и Пиркера да су се уротили против социјализма и да раде на дестабилизацији Југославије. Савка Дапчевић је је са њиме полемисала: „Ми нисмо разговарали **са другом Жанком**, ми смо разговарали **о другу Жанку**“. Уз Бакарићеву помоћ и Титово прећутно одобрење Жанко је искључен из СКХ. Тиме што је оћутао и није спречио Жанково искључење, Јосип Броз је стао на страну присталица хрватског пролећа. А онда је одлучио да угуши овај покрет!



Савка Дапчевић-Кучар у Загребу 1971.



Мика Трипало у Дрнишу 1971.

Председник СКЈ и председник Републике Јосип Броз Тито је наредио гушење МАСПОКА-а и хапшење његових припадника. Савка Дапчевић-Кучар и Мика Трипало су смењени са свих партијских и државних функција, а многи активисти и функционери МАСПОК-а су ухапшени и позатварани. Међу њима и Фрањо Туђман. Поводом гушења МАСПОК-а у Загребу су организоване велике демонстрације, па су савезна полиција и војска растеривале демонстранте и хапсиле их. Ипак, Тито је учинио велики уступак хрватском шовинизму и допустио доношење Устава из 1974 године, који је био лабудова песма и глогов колац Југославије. Мика Трипало је касније у мемоарима написао: „Тито је све наше захтеве из хрватског пролећа унео у Устав из 1974“. Титов унук Јошка Броз, рођен у Београду, човек без трунке мржње према српском народу кога осећа као свој народ, је после распада Југославије рекао да Тито није хтео да потпише Устав из 1974. Потписао га је неки други државни функционер. Ипак, у његово време ни трава у пролеће није могла да озелени без његове сагласности, а камоли да се донесе Устав који њему не би био по вољи. Хрватска је обавила обликовање пластелина – српског народа, и свој циљ постигла. Тито тај Устав није спречио, и једино није дозволио да се Југославија распадне – за његовог живота!

Жељко Филиповић,

Чувари ћирилице, Ниш.

[Чуварићирилице.срб/свитак 49.Срб](http://Чуварићирилице.срб/свитак_49.Срб)